

Ти да станешъ, сега да отидешъ
На морето, при златата рибка.
Да ѝ кажешъ това що ти казвамъ :
„Не щж вече — свободна царица ;
Искамъ, искамъ, пълномощья искамъ :
Да съмъ волна, що сакамъ да чиня,
Да издавамъ закони, укази ;
Да управлямъ, както менъ ми съивни, —
Да не смѣ никой да пошукне ;
Менъ да гледать, само менъ да слушать.
Дѣ що има, мое все да бжде ;
Да си ходя во Океанъ-море ;
Да ми служи сама злата рибка,
Дѣка сакамъ тамо да я пращамъ.“
Стои дѣдо, сумти и я слуша,
Но не смѣ нищо да пошума,
И на срѣща нѣщо да ѝ каже.
Нѣй отива право на морето.
Море стене, черна бучи бура.
Дигнали сж сърдити талази,
Страшно виятъ и о брѣгъ се биятъ.
Дѣдо вика, златна рибка клика ;